

*Jak se bude
jmenovat aneb
Huga nehlídám*

Výběr jména u nás byla kapitola sama pro sebe. My babičky do toho u vnoučat nemáme co kecat, ale vím, že pro některé z nás to byl také pěkný stres.

Když jsem čekala děti, měla jsem v tom od počátku jasno. U holky by bylo jednoduché, těch krásných jmen, která by se hodila k našemu příjmení, byla halda. Líbila se mi třeba Zuzanka, Kačenka nebo Johanka. Moje maminka zase orodovala za Květoslavu, což jsem dost drsně zamítla a vím, že ji to moc mrzelo. Ono se mi to později vrátilo.

U chlapečka nebylo co řešit. V rodině se již třetí generaci dávalo prvoroznému synovi jméno Zdeněk. Podřídila jsem se tradici. U druhého syna navrhl manžel jméno Petr, mně se to taky líbilo a všichni jsme byli spokojeni.

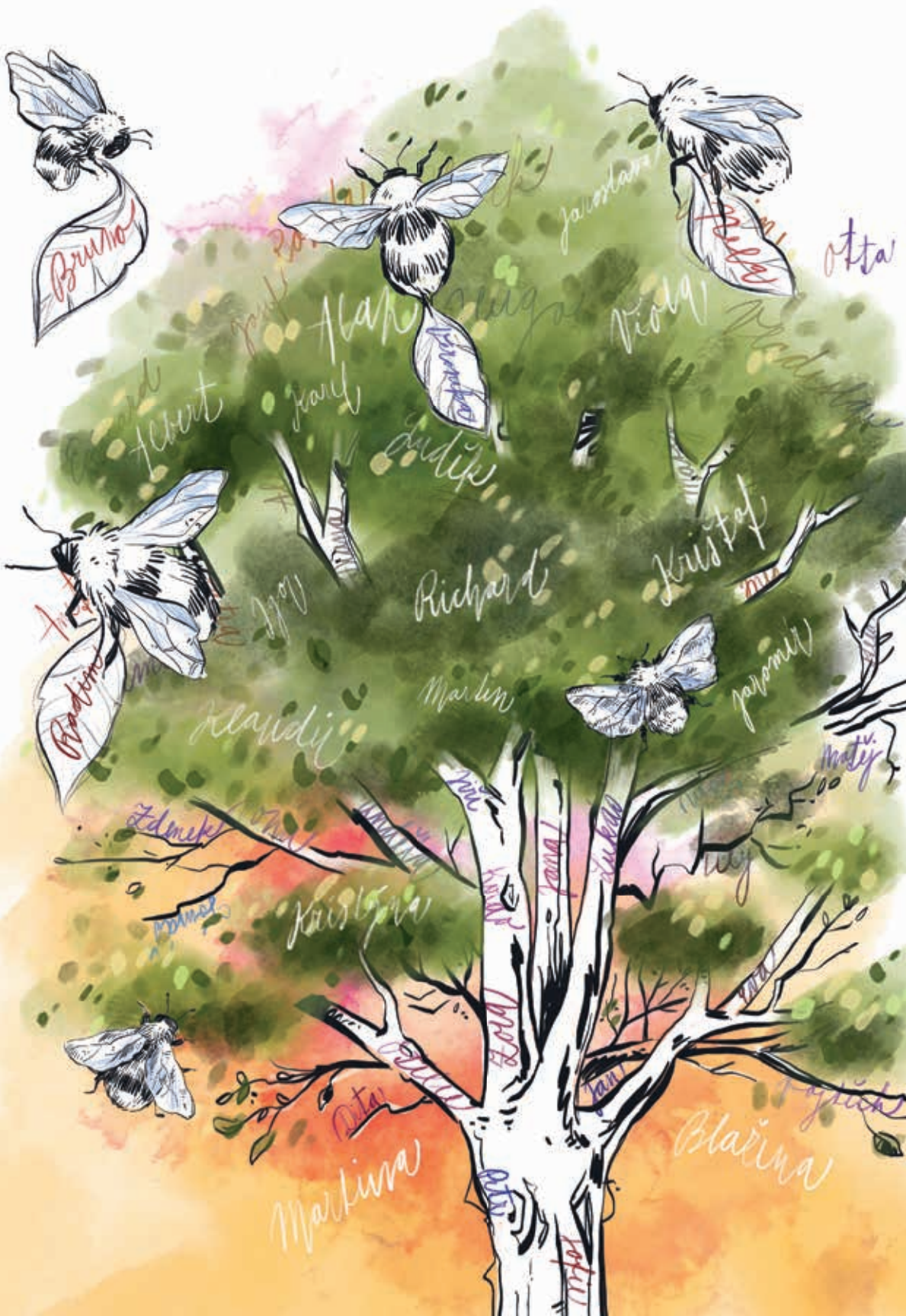
U prvního vnoučete jsme si mysleli, že se bude pokračovat v tradici. Ne však naši mladí. Jméno Zdeněk se jim jednak moc nelíbilo a pak protestovali: „*Jak mu budeme říkat? Mladej a starej už jsou a ještě třetí malej do toho.*“

Můj muž byl zklamaný, zkoušel různé manipulace, pokusil se i o mírné uplácení. „*Udělám ti takovou nabídku, která se neodmítá,*“ použil osvědčenou kmotrovskou metodu. Já jsem si přísazovala, že máme i rodinný prsten a bylo by to hezké, kdyby se držela tato pěkná tradice, ale nezviklali jsme je. Nakonec zvolili krásné jméno manželova dědečka Šimon. Tato volba se ukázala jako geniální a našemu brejlatému sluníčku nesmírně sluší.

Před narozením druhého sviště se opět dlouze řešilo, jaké jméno vybrat. Když si na to vzpomenu, musím se smát, protože jméno Jakub se vybralo hlavně proto, že se mu může různě říkat. Od začátku, když jsme uviděli jeho hnědá očíska, je to prostě Kuba nebo Kubíček a ostatní varianty (Sláveček – když byl příliš úzkostlivý, Kubin – když nechtěl jít chrápat) jsou jen ojedinělé.

U třetího „prince“ začal výběr dramaticky. Zdeněček opět neprošel. Můj syn přišel s tím, že se mu líbí Bertík. No jo, Bertík je hezký, ale Albert Santler – no nevím, nevím. Po našem návratu z dovolené nám mladí oznámili, že se jim líbí Hugo. No to si snad děláte srandu?

Handwritten names in various colors (red, blue, purple) are scattered throughout the image, appearing on the tree's trunk and branches, as well as on the wings of the moths. The names include: Bruno, Karl, Otta, Richard, Martin, Martina, Kristof, Jan, and others. Some names are written vertically on the trunk, while others are placed horizontally on the branches.

Moje zlatá kamarádka Jaruška mi pohoršeně líčila historku, kdy její dcera řešila hypoteticky se svým přítelem jména jejich budoucích dětí a shodli se na jménech Linda a Hugo. Jarka, když to slyšela, konstatovala: „Lindu občas pohlídám, ale Hugoša nikdy.“

Naším mladým se historka líbila a Hugo prý taky. S mužem jsme jim vynadali do blbců a obvinili je z týrání nenarozeného dítěte. Všechna další jména, která byla ve hře, měla nějakou mouchu. Například syn ještě přišel s návrhem Cyril, na což jsem odpověděla, že spadá do kategorie Hugů. Hned jsem dostala ťafku: „No, abychom se zavděčili naší babičce, tak mu budeme muset dát snad číslo.“ To mě pobavilo a nebylo by to možná špatné, protože náš malej bude určitě jednička.

Do finále se dostala jména Adam a Mikuláš. To druhé se líbí mně a určitě neprojde, myslela jsem si. On mě tam někdo nahoře má fakt asi rád, protože nakonec bez jakéhokoliv ovlivňování dostal náš Mikulda jméno Mikuláš. Pak že Mikuláš chodí 6. prosince, náš přišel v pohodičce 13. října a byl tak kouzelný, že nám byla i tentokrát holka ukradená. I když moje „dobré“ kamarádky mi přály, že snad po čtvrté přijde holčička.

Opravdu jsem tajně doufala, že u druhého syna už to konečně bude holka, a ono jo! Jako čtvrtá se nám narodila modrooká princezna Stelinka, která si mě ihned podmanila. V druhém hnízdě byla jména bez problémů. Stela a Viktor se nám líbily od začátku. Jen drsné spojení Viktor Santler může znít zajímavě, pokud chlapeček nebude umět vyslovovat R.

Jo, a kamarádka Jaruška, která měla takový strach z Huga, má dnes vnoučátka – dvojčátka Lea (kluk) a Teu (holka). Její dcera je originální výtvarnice a jména vybrala opravdu skvěle. Pro jejich dvojčata jsou jako ulitá a Jarka je taky spokojená.

Moje maminka vždy tvrdila, že nejsou škaredá jména, jen záleží na tom, jak se lidem říká. Nikdy neměla ráda, když se jí říkalo Květa (což mi při našem jméně Květoslava přijde úplně normální), ale byla hrozně ráda, když jí někdo oslovoval Květuško, i když už měla přes osmdesát.

Některé teorie říkají: NOMEN OMEN – jméno člověka ovlivní celou jeho budoucnost, a tak se vybírají různé absurdity (např. Damon Paprč, Sibyla Vokurková, Lev Kočička). Přála bych si vědět, jak se člověk s takovým jménem cítí, zda mu komplikuje život nebo jestli ho vnímá zcela normálně. No, nemusím být zvědavá, ať nejsem brzy stará.

Někdo je se svým jménem spokojený a neřeší ho, jiní se nechávají přejmenovávat, vkládají si do jmen různá přízviska (Alena Pohádka Černá, Daniela Borůvka Veselá), aby se odlišili nebo stali zajímavými. To už je jejich věc. Myslím si, že bychom z toho neměli dělat žádnou vědu, ale také bychom neměli komplikovat dětem start do života volbou nevhodně „originálního“ jména.

Milé babičky, ať se vám jména vašich vnoučat líbí nebo nelíbí, je to fuk. Stejně jim budete láskyplně říkat nějakou zdobnělinou (Šimoničku, Kubínko, Micísku, Steloušku, Vikoušku aj.) nebo přezdívkou (koblížku, pusinko, myšinko, kočičko...), za kterou vám budou v pubertě nadávat.

Památníček

